

Skönlitteratur (berättelser)

Novell

FLYKTEN TILL EGYPTEN

av Selma Lagerlöf

Långt borta i en av österlandets öknar växte för många, många år sedan en palm, som var både ofantligt gammal och ofantligt hög. Alla, som drogo fram genom Öknen, måste stanna och betrakta den, ty den var mycket större än andra palmer, och man brukade säga om den, att den förvisso skulle komma att bli högre än obelisker och pyramider.

Där nu denna stora palm stod i sin enslighet och skådade ut över öknen, fick den en dag se något, som kom dess väldiga bladkrona att vagga fram och åter av förvåning på den smala stammen. Borta vid ökenranden kommo två ensamma människor vandrande. De voro ännu på det avstånd, då kameler synas så små som myror, men det var alldeles säkert två människor. Två, som voro främlingar i öknen, ty palmen kände ökenfolket; en man och en kvinna, som varken hade vägvisare eller lastdjur eller tält eller vattensäck.

— Sannerligen, sade palmen till sig själv, dessa båda är hitkomna för att dö.

Palmen kastade snabba blickar omkring sig.

— Det förvånar mig, sade den, att lejonen inte redan är ute för att jaga detta byte. Men jag ser inte ett enda vara i rörelse. Inte heller ser jag någon av öknens rövare. Men de kommer nog.

"Det väntar dem en sjufaldig död", tänkte palmen. "Lejonen ska sluka dem, ormarna stinga dem, törsten förtorka dem, sandstormen begrava dem, rövarena fälla dem, solstynget förbränna dem, fruktan förgöra dem."

Och den försökte tänka på annat. Dessa människors öde gjorde den vemodig.

Men på hela öknens rymd, som låg utbredd under palmen, fanns intet, som den inte hade känt och betraktat sedan tusen år. Intet kunde fångla dess uppmärksamhet. Den måste åter tänka på de båda vandrarna.

— Vid torkan och stormen, sade palmen, anropande livets farligaste fiender, vad är det kvinnan bär på armen? Jag tror, att dessa dårar också för med sig ett litet barn!

Palmen, som var långsynt, som de gamla brukade vara, såg verkligen rätt. Kvinnan bär på armen ett barn, som lutade huvudet mot hennes axel och sov.

— Barnet har inte en gång tillräckligt med kläder på sig, sade palmen. Jag ser, att modern har vikit upp sin kjortel och kastat den över det. Hon har i stor brådska ryckt det upp ur dess bädd och rusat bort med det. Jag förstår det nu: dessa människor är flyktingar.

Men de är ändå dårar, fortfor palmen. Om inte en ängel beskyddar dem, borde de hellre ha låtit fienderna göra sitt värsta mot dem, än de skulle ha givit sig ut i öknen.

Jag kan tänka mig hur alltsammans har tillgått. Mannen stod vid arbetet, barnet sov i vaggan, kvinnan hade gått ut för att hämta vatten. När hon har hunnit två steg utom dörren, har hon sett fiender komma anstormande. Hon har rusat tillbaka, hon har ryckt till sig barnet, ropat åt mannen att följa henne och begivit sig av. Sedan har de varit på flykt flera dagar, de har helt säkert inte vilat ett ögonblick. Ja, så har allt tillgått, men jag säger ändå, att om inte en ängel beskyddar dem—

De är så rädda, att de ännu inte känner varken trötthet eller andra lidanden, men jag ser hur törsten lyser ur deras ögon. Jag måste väl känna igen en törstig människas ansikte.

Och när palmen kom att tänka på törsten, gick en krampryckning genom dess långa stam, och de långa bladens tallösa flikar rullade ihop sig, som om de hade hållits över eld.

— Vore jag en -människa, sade den, skulle jag aldrig våga mig ut i öknen. Den är bra modig, som vågar sig ut här utan att ha rötter, som når ner till de aldrig sinande vattenådrorna. Här kan vara farligt även för palmer. Även för en sådan palm som jag.

Om jag kunde råda dem, skulle jag be dem vända om. Deras fiender kan aldrig bli så grymma mot dem som öknen. Kanske de tror, att det är lätt att leva i öknen. Men jag vet, att till och med jag understundom har haft svårt att förbli vid liv. Jag minns en gång i min ungdom, då en stormil vräkte över mig ett helt berg av sand. Jag var närk att kvävas. Om jag hade kunnat dö, skulle det ha blivit min sista stund.

Palmen fortfor att tänka högt, såsom gamla enslingar bruka.

— Jag hör en undeibart melodisk susning ila fram genom min krona, sade den. Alla flikarna på mina blad måste ha råkat i dallring. Jag vet inte vad som genomfar mig vid åsynen av dessa stackars främlingar. Men denna bedrövade kvinna är så skön. Hon för mig till minnes det underbaraste jag har upplevat.

Och medan bladen fortforo att röra sig till en susande melodi, påminde sig palmen huru en gång, för mycket länge sedan, två strålande människor hade gästade oasen. Det var drottningen av Saba, som hade kommit dit, åtföljd av den vise Salomo. Den sköna drottningen skulle vända åter till sitt land, kungen hade följt henne på vägen, och nu skulle de skiljas. "Till minne av denna stund", sade då drottningen, "sätter jag nu en dadelkärna i jorden, och jag vill, att därur ska konmia en palm, som ska växa och leva, ända till dess att i Judaland uppstår en konung, som är större än Salomo." Och när hon hade sagt detta, hade hon stuckit ner kärnan i jorden, och hennes tårar hade vattnat den.

— Hur kan det komma sig, att jag tänker på detta just i dag? sade palmen. Skulle denna kvinna kunna vara så skön, att hon påminner om den härligaste av drottningar, om henne, på vars ord jag har växt och levat intill denna dag?

Jag hör mina blad susa allt starkare, sade palmen, och det låter vemodigt som en dödssång. Det är, som om de spådde, att någon snart skulle bort ur livet. Det är gott att veta, att det inte gäller mig, eftersom jag inte kan dö.

Palmen antog, att dödssuset i bladen måste gälla de två ensamma vandrarna. Helt visst trodde de också själva, att deras sista stund nalkades. Man såg det på den uppsyn de visade, när de vandrade förbi ett av de kamelskelett, som kantade vägen. Man såg det på de blickar, som de kastade efter ett par förbiflygande gamar. Det kunde ju inte vara annorlunda. De måste förgås.

De hade fått syn på palmen och oasen och skyndade nu ditåt för att finna vatten. Men när de äntligen kommo fram, sjönko de samman i förtvivlan, ty källan var uttorkad. Kvinnan lade utmattad ner barnet och satte sig gråtande vid källbrädden. Mannen kastade sig ner bredvid henne, han låg och hamrade på den torra jorden med sina båda nävar. Palmen hörde hur de talade med varandra om att de måste dö.

Den hörde också av deras tal, att konung Herodes lät döda alla barn på två eller tre år, av fruktan att den store, väntade Judakonungen hade blivit född.

— Det susar allt starkare i mina blad, sade palmen. Dessa stackars flyktingar ser snart sin sista stund.

Den förnam ävenså, att de fruktade öknen. Mannen sade, att det hade varit bättre att stanna och kämpa med krigsknektarna än att fly hit. Han sade, att de då skulle ha funnit en lättare död.

— Gud ska bistå oss, sade kvinnan.

— Vi är ensamma bland rovdjur och ormar, sade mannen. Vi har inte mat och inte vatten. Hur ska Gud kunna bistå oss?

Han slet sina kläder av förtvivlan och tryckte ansiktet mot marken. Han var hopplös som en man med ett dödssår i hjärtat.

Kvinnan satt upprätt med händerna knäppta över knäna. Men de blickar hon kastade utåt öknen talade om en tröstlöshet utan gränser.

Palmerna hörde, att det vemodiga suset i dess blad blev allt starkare. Kvinnan måtte också ha hört det, ty hon vände sina ögon uppåt mot trädkronan. Och i detsamma lyfte hon ofrivilligt sina armar och händer.

— O, dadlar, dadlar! ropade hon.

Det låg så stor längtan i rösten, att den gamla palmen skulle ha önskat, att den inte hade varit högre än ginsten och att dess dadlar hade varit lika lätt åtkomliga som törnbuskens nypon. Den visste nog, att dess krona hängde fullav dadelklasar, men hur skulle väl människor kunna nå upp till en sådan svindlande höjd?

Mannen hade redan sett hur oåtkomliga dadelklasarna hängde. Han lyfte inte en gång huvudet. Han bad hustrun, att hon inte skulle längta efter det omöjliga.

Men barnet, som hade tultat omkring för sig självt och lekt med stickor och strå, hade hört moderns utrop.

Den lille kunde väl inte tänka sig, att hans moder inte skulle få allt, vad hon önskade. Så snart man talade om dadlar, började han stirra på trädet. Han funderade och grubblade hur han skulle få ner dadlarna. Hans panna nära nog lade sig i veck under de ljusa lockarna. Äntligen flög ett småleende över hans ansikte. Han hade funnit ut medlet. Han gick fram till palmen, smekte den med sin lilla hand och sade med ljuvt barnslig röst:

— Palm, böj dig! Palm, böj dig!

Men vad var nu detta, vad var detta? Pallnbladen susade, som om en orkan hade farit genom dem,

och uppför den långa palmstammen steg rysning på rysning. Och palmen kände, att den lille var den övermäktig. Den kunde inte motstå honom.

Och den bugade med sin långa stam inför barnet, såsom människor buga inför furstar. I en väldig båge sänkte den sig mot jorden och kom äntligen så djupt ner, att den stora kronan med de dallrande bladen sopade ökensanden.

Barnet syntes varken förskräckt eller förvånat, utan med ett fröjderop kom det och lossade klase efter klase ur den gamla palmens krona.

Då barnet hade tagit nog och trädet alltjämt låg kvar på marken, gick barnet åter fram, smekte det och sade med den ljuvligaste röst:

— Palm, res dig! Palm, res dig!

Och det stora trädet reste sig stilla och vördnadsfullt på sin spänstiga stam, allt medan bladen spelade som harpor.

— Nu vet jag för vem de spelar döds melodien, sade den gamla palmen för sig själv, när den åter stod upprätt. Det är inte för någon av dessa människor. Men mannen och kvinnan lågo på sina knän och prisade Gud.

— Du har sett vår ångest och förtagit den. Du är den starke, som böjer palmens stam såsom en rörstav. För vilken av våra fiender ska vi räddas, då din styrka skyddar oss?

Nästa gång en karavan färdades genom öknen, sågo de resande, att den stora palmens bladkrona hade vissnat.

— Hur kan detta vara? sade en resande. Denna palm skulle ju inte dö, förrän den hade sett en konung, som är större än Salomo.

— Törhända har den också sett honom, svarade en annan av ökenfararna

Att döda ett barn

Av Stig Dagerman

Det är en lätt dag och solen står snett över slätten. Snart skall klockorna ringa, ty det är söndag. Mellan ett par rågåkrar har två unga hittat en stig som de aldrig förut gått och i slättens tre byar blänker fönsterrutorna. Män rakar sig framför speglarna på köksborden och kvinnor skär gnolande upp bröd till kaffet och barn sitter på golven och knäpper sina livstücken. Det är den lyckliga morgonen till en ond dag, ty denna dag skall ett barn dödas i den tredje byn av en lycklig man. Ännu sitter barnet på golvet och knäpper sitt livstykke och mannen som rakar sig säger att i dag skall de ta en roddtur nerför ån och kvinnan gnolar och lägger upp det nyskurna brödet på ett blått fat.

Det far ingen skugga över köket och ändå står mannen som skall döda barnet vid en röd bensinpump i den första byn. Det är en lycklig man som tittar in i en kamera och i glaset ser han en liten blå bil och bredvid bilen en ung flicka som skrattar. Medan flickan skrattar och mannen tar den vackra bilden skruvar bensinförsäljaren fast locket på tanken och säger att de får en fin dag. Flickan sätter sig i bilen och mannen som skall döda ett barn tar upp sin plånbok ur fickan och säger att de skall åka till havet och vid havet skall de låna en båt och ro långt långt ut.

Genom de nerskruvade rutorna hör flickan i framsätet vad han säger, hon blundar och när hon blundar ser hon havet och mannen bredvid sig i båten. Det är ingen ond man, han är glad och lycklig och innan han stiger in i bilen står han ett ögonblick framför kylaren som gnistrar i solen och njuter av glansen och doften av bensin och hägg. Det faller ingen skugga över bilen och den blanka kofångaren har inga bucklor och inte heller är den röd av blod.

Men samtidigt som mannen i bilen i den första byn slår igen dörren till vänster om sig och drar ut startknappen öppnar kvinnan i köket i den tredje byn sitt skåp och hittar inget socker. Barnet som har knäppt sitt livstykke och knutit sina skor står på knä på soffan och ser ån som slingrar sig mellan alarna och den svarta ekan som ligger uppdragen i gräset. Mannen som skall förlora sitt barn är färdigrakad och viker just ihop spegeln. På bordet står kaffekopparna, brödet, grädden och flugorna. Det är bara sockret som fattas och modern säger åt sitt barn att springa över till Larssons och låna några bitar. Och medan barnet öppnar dörren ropar mannen efter det att skynda på, för båten väntar på stranden och de skall ro så långt ut som de aldrig förut rott. När barnet sedan springer genom trädgården tänker det hela tiden på ån och på båten och på fiskarna som

slår och ingen viskar till det att det bara har åtta minuter kvar att leva och att båten skall ligga där den ligger hela den dagen och många andra dagar.

Det är inte långt till Larssons, det är bara tvärs över vägen och medan barnet springer över vägen far den lilla blå bilen in i den andra byn. Det är en liten by med små röda hus och nymornade människor som sitter i sina kök med kaffekoppen höjd och ser bilen rusa förbi på andra sidan häcken med ett högt moln av damm bakom sig. Det går mycket fort och mannen i bilen ser äppelträden och de nytjärade telegrafstolparna skymta förbi som gråa skuggor. Det fläktar sommar genom vindrutan, de rusar ut ur byn, de ligger fint och säkert mitt på vägen och de är ensamma på vägen - ännu. Det är skönt att färdas alldeles ensam på en mjuk bred väg och ute på slätten går det ännu finare. Mannen är lycklig och stark och med högra armbågen känner han sin kvinnas kropp. Det är ingen ond man. Han har bråttom till havet. Han skulle inte kunna göra en geting förnär, men ändå skall han snart döda ett barn. Medan de rusar fram mot den tredje byn sluter flickan åter ögonen och leker att hon inte skall öppna dem förrän de kan se havet och hon drömmer i takt med bilens mjuka krängningar om hur blankt det skall ligga.

Ty så obarmhärtigt är livet konstruerat att en minut innan en lycklig man dödar ett barn är han ännu lycklig och innan en kvinna skriker av fasa kan hon blunda och drömma om havet och den sista minuten i ett barns liv kan detta barns föräldrar sitta i ett kök och vänta på socker och tala om sitt barns vita tänder och om en roddtur och barnet självt kan stänga en grind och börja gå över en väg med några sockerbitar inslagna i vitt papper i högra handen och hela den sista minuten ingenting annat se än en lång blank å med stora fiskar och en bred eka med tysta åror.

Efteråt är allting för sent. Efteråt står en blå bil på sned över vägen och en skrikande kvinna tar handen för munnen och handen blöder. Efteråt öppnar en man en bildörr och försöker stå på benen fast han har ett hål av fasa inom sig. Efteråt ligger några vita sockerbitar meningslöst utströdda i blod och grus och ett barn ligger orörligt på mage med ansiktet hårt pressat mot vägen. Efteråt kommer två bleka människor som ännu inte fått dricka sitt kaffe utspringande genom en grind och ser en syn på vägen som de aldrig skall glömma. Ty det är inte sant att tiden läker alla sår. Tiden läker inte ett dödat barns sår och den läker dåligt smärtan hos en mor som glömt att köpa socker och skickar sitt barn över vägen för att låna och lika dåligt läker den ångesten hos en gång lycklig man som dödat det.

Ty den som har dödat ett barn åker inte till havet. Den som har dödat ett barn åker långsamt hem under tystnad och bredvid sig har han en stum kvinna med ombunden hand och i alla byar som de passerar ser de inte en enda glad människa. Alla skuggor är mycket mörka och när de skils är det fortfarande

under tystnad och mannen som dödat barnet vet att denna tystnad är hans fiende och att han kommer att behöva år av sitt liv för att besegra den genom att skrika att det inte var hans fel. Men han vet att det är lögn och i sina natters drömmar skall han i stället önska att få en enda minut av sitt liv tillbaka för att göra denna enda minut annorlunda. Men så obarmhärtigt är livet mot den som dödat ett barn att allting efteråt är för sent.

Att döda ett barn - novellfilm

<http://www.youtube.com/watch?v=B75F1vo5864>

Elixir

Av Alejandro Leiva Wenger

idag vi lovade vi ska sluta dricka skiten och sluta jaga katter. fetarslet Marco svärde på hans morsas grav han ska brenna reseptet men jag tycker ändå synd om hans tjej för det var hans fel att hon kanske kommer dö kanske. igenkligen borde han få spö. man borde ge han fet stryk men Flaco och Jose vågar inte för dom är maricones innerst inne och har fet respekt för flÄskhögen. det var hans fel från burjan. För han kom till skoLan och vi märkte det var nån ting kONstig med hans feja. jose sa vafan har du jort dina ögon är ju helt blåa tjockis. har du köpt linser. men marco sa nej och efter skolan vi gick hem till han för han skulle visa oss. vi gick in i hans rum och stängde dörren för hans morsa skulle inte höra oss. så tog fetröven fram en flAska som var liten och av plaSt och han sa den här flaskan fick jag förra veckan med posten grabbar. vi frÅgade vem som skickat och han sa fan vet jag. han hade fått en paket och gick och hemta den i posten för han trodde det var från chile från hans mormor. men det var ingen brev eller nåt bara flaskan med nånting dÄrinne. plus att frimärket och allt va från sverige så det va nån från sverige som skickade den. fan jag mår dålit när jag skriver det här. igenkligen vill jag inte skriva för det är så jävla fittigt allting är fittigt. men ialla fall han sa att varje natt tittade han på flaskan och luktade och tänkte om han skulle prov smaka men han var rädd. det är klart. för jag skulle också va rädd för man undrar vem fan som skickat den och att det kanske är gift eller knark. plus att läskan dÄrinne såg skabbig ut. nästan som cola fast med små smulor som flöt omkring dära. men till sist så drack han två klunkar innan han gick och la sej och på morRonen så märkte han att nåt hade hänt med hans ögon och det var då vi märkte det och nu var vi i hans rum. och vi sa fan vad skumt. vi kollaDe på flaskan och jose såg chok skraj ut. och då plinga det på dörren och det var Marcela. hon kom i rummet och hälsade inte och vi stog där och titta när hon och marco burjade tafsa på varandra och han tafsa som fan på hennes göt. blyg göt hon har den där marcela. vi staCk för dom verkade va fett kåta så jag och jose och Flaco stack. fetarslet har ingen respekt för sin morsa för han tar hem guzar och bazar dom i hans rum faSt hans morsa är hemma. han är som en svenne som inte bryr sej om sin morsa. svenskar är såna dom skiter i deras Pappor och mammor och det är därför som svennebrudar och svergekillar blir alkisar. Men ialla fall så kom marco till skolan nästa dag och hans ögon var ännu mer blåa och hans hår var svart fast lite lite jusare. jag sa till marco jag ville prova den där läskan efter skolan. jag vet att jag var dum men jag viste ju inte. och vi gick hem till han igen med flaco och jose och mej. lÄskan smakade nästan som cola fast med inte så mycket socker. plus att det fanns som köttbitar i den. flaco och jose provade också. jag kände ingenting nästa morron men på lunchen jag blev yr men inte så mycket. det var den dagen som flaco och jose burja bråka med Tommy i våran klass för tommy är jämt kaxig mot oss och en gång sa han jävla svarting Till marco men då fick han fett med stryk och sen våga han aldrig öppna käften. alla svennar är lite avenJuka på oss svartskallar för vi tar deras guzar och är grymmare än dom. men den dagen var Tommy kaxig igen. han sa inte svarting eller nåt men han hållde på kasta sudd på flaco hela lektjonen och skrattade när vi svara fel på frågorna. så på rasten stängde vi in han i toaletten och flaco och jose gick in och bankade skiten från han och jag stog utanför och vaktade för att ingen gick in. så jävla ful den där tommy. haN är skitasmal och går som en hora. vi brukar ju kaLla han för bitch för han rör på arslet när han går som en jävla bitch som tar betalt. det var keffmat i skolan så vi gick till macdonalds i skäris. vi hade bara para till en chees burgare. marco földe med oss för han hade fått en till paket i posten. fan nu har jag ont i handen av att skriva. ialla fall det var en till flaska och vi såg själva att det stog inte vem som hade skickat den. vi skolkade och gick till hem till flaco. där vi drack lite lite och flaco snodde cigaretTer från hans morsa och vi rökte. fetarslet Marco kollade på mej och sa fan du har ju fått lite blåa ögon!! och jag sprang och koLla i spegeln och det var sant. mina ögon var lite blÅa. det såg fett grymt ut. det var då allting burjade hända på riktigt för nesta dag jag vakna tidit och kom i pricis tid till skolan och marco va redan dära för första gången i historjen som han kom inte för sent. och när vi snacka så snacka han lite anor lunda. jag sa va fan pratar du så där för tjockis. han sa hur??? och jag sa du snackar fett som en

svenne. för han jorde det. man hörde inte att han var svarting och han sa ord som svenskar kan. plus att han hade fått lite jusare hår där bakom öronen för det var lite blont hår där. det gick sen flera dagar och det hände inget och vi drack inte för marcos läsk var slut. men en dag ringde han till mej för han hade fått ett brev en lapp där nån hade skrivit typ en resept. det stog att man skulle ha cola och salt och vit lök och man skulle blanda alltihop och koka det och dricka det kallt sen. ska vi göra? frågade marco och jag sa okej. men när vi höll på så läste han att vi behövde krossade kattögon. vafan är det sa jag. jag vet inte sa han. vi gick till hans morsa som kollade på teve. vi hade sagt till henne vi hade fått en läxa i hem kunskap. marco frågade vad det var som hette kattögon. hans morsa visste inte. hon kollade i en ord bok för att kolla vad kattögon var på spanska. kanske det var en krydda eller nåt typ en krydda men det stog inte. så hon visste inte och sa till oss vi skulle ringa nån klass kompis eller våran lärare. Vi sa okej men vi sket ju i det så klart. så nästa dag i biblan i skolan frågade vi karring bibliotekarien. hon ser ut som en russin i fejan för hon är gammal plus att hon solar solarium. vi fråga vad kattögon var och hon sa det är några fina stenar som heter så och så heter också reflektorer på en cykel. vi tänkte hela den sen hur fan skulle vi fixa reflektorer eller såna stenar. och hur fan ska man kunna dricka det det var förförre Onsdag. för den dagen hade vi prov och jag hade inte pluggat och inte marco heller så klart för han pluggar aldrig fetarslet. det var ett prov om svenska författare typ strinberg och såna men marco fick bäst i klassen! för vi fick tillbaka proven på fredag och han hade nestan alla rätt. och läraren sa strålande marco. flaco frågade fuskade du? och marco sa nej jag svär jag vet inte hur jag fick så bra. För Fetarslet är ju ingen plugghäst. han är tillmed lite dum. och ändå fick han så bra. vi gick hem ihop och snackade och jose sa att han trodde att kattögon bara var ögon från en katt. vi sa är du dum fan vad du är rubbad. men så sa han att den där läskan hade ju som köttsmulor som flöt omkring. vi blev helt tysta. men jag kände att det var fett med äcklit. jag mår fett med dålit nu. jag vill inte skriva mer igenkligen. det var i källaren vi jorde det. det var på kvällen. vi var på Flacos gård. vi hade jagat tre katter men dom hade stuckit för dom är så jävla snabba. sen såg vi en katt i buskarna. marco sa den tar vi. flaco sa nej inte den för det är Linas. vi sa vem fan bryr sej och han sa det är min granne jag känner henne. och vi sa vafan va inte tönt ingen kommer veta. katten stirrade på oss. marco gick fan sakta som Fan. Kissemissa kissemissa kom sa han. Och katten sa mjau och blev spänd och fick ryggen som en kulle. då hoppa marco fram och tog den runt halsen. jag sa vrid nacken men marco var för nervös så han burja springa med katten i handen och vi sprang efter. vi gick in i källaren. flaco hade nycklarna. katten var fett skraj för den hade slutat riva som den jorde i burjan. jose hade med sej väskan med alla saker. marco sa okej jag håller i den. och han satte katten på magen på golvet och sträckte ut benen på den och la sin knä på kattens rygg så den kunde inte röra sej. jag sa att vi skulle slå den på huvudet först så den svimma när vi slog den på huvudet och inte fick så ont sen. Jose tog fram hammaren. vem vill slå sa han. jag sa inte jag. jose sa också inte jag. då blev marco sur och skrek vafan håller ni på med jävla maricones!!! och flaco slog på kattens huvud med Hamaren. okej den somnade. den burja blöda också och Jose sprang bort för han ville spy. vi var alla fett med darriga och jag hörde hela tiden en röst i min järna som sa vafan vafan vafan gör du. jag trodde jag skulle bli galen. marco sa hit med skeden. flaco gedde den till han. jag ville blunda men ändå inte för jag ville se. marco puttade in skeden i ögat på katten och så in och in och runt och så hängde kattens öga ner. då burja flaco skratta konstit. han såg helt dum ut och hans garv var inte normal. marco sa håll käften men flaco bara skratta och stog stel som en idiot. marco tog det andra ögat också. den kom också ut och hängde som i trådar med blod och strängar från hålet. jose gick fram och tillbaka och sa hela tiden tänk om det kommer nån. jag sa håll käften istället. så marco höllde ögonen i plast påsen. katten varkade va död för den hade inte vaknat. va ska vi göra med den nu då sa jag. vi letade efter nån källar rum som var öppen och där la vi katten under en matta över den. så stack vi hem till marco tysta utan att säga nåt. marcos morsa sov så vi kunde inte laga läskan. vi gör det imorrn sa marco och vi sa tjadå. nästa dag vi skolkade igen och vi var igen hemma hos Marco på morroren var vi dära. marco fetarslet tog på sej gumihanskar och tog ögonen och satte dom i en sån där som man pressar vit lök och sen rörde vi om allting med cola och salt och allt och kokade upp det. efter typ en halv timme hade läskan blivit kall och det. vem vill ha sa Marco. alla ville förutom jose sa jag vill inte. han gick hem. igenkligen ville jag också gå hem men jag stanna för jag ville ändå prov smaka och nästa dag var Marco nästan helt blond i håret och läraren och alla frågade och han sa jag har färjat. jag märkte jag kunde konsentrera mej bättre på leksjonen

plus att sen kom Flaco och sa han kunde inte komma ihåg nästan ett enda ord på spanska. vi sa fan den där läsken gör att man blir svenne. fan tänk om vi skrattade som fan men sen sa marco nej jag vill inte bli för jag är stolt över att va svarting och jag sa jag med för jag är det. vi provade läsken bara för att prova. flaco sa nu måste vi sluta annars kanske vi blir iNne i själva järtat och i järnan. så vi sa att vi skulLe sluta innan det var för sent. men jag tror dEt var redan för sent för när jag skulle åka hem från vårberg hit till Fittja så våga jag inte planka. jag stog där och sa till mej själv kom igen men jag vågade inte gå förbi spärren. så jag gick hem hela vägen och tänkte är det för jag har burjat bli i järtat?? nu är klockan halv två på natten. jag borde lägga mej nu men jag är inte sömnig fast jag har ont i handen. unDrar om Marcela kommer leva eller om marcela har dött!!! Shit! fan vi var så jävla pantade speciellt marco för det var han som gav skiten till sin brud igår var det. han ringde mej och lät som han sprungit maraton. kom fort sa han sa han. när jag gick in i hans rum låg hans brud på sängen med öppna ögon och var helt blek som död nästan. marco andades skitasnabbt och var ocks helt vi i fejan. vafan i helvete har du jort din åsna! skrek jag. och han sa tyst min morsa kan höra. han sa han hade gett henne läsk. jag fråga varför och han ba jag vet inte jag ville bara se vad som Hände och hon ville själv. Jag sa din jävla fitthuve idiot conchetumadre och han sa ja ja men jälp mej nu istellet. tror du jag är doktor? sa jag. vi måste ta henne till sjukhuset!! hon låg där och rörde sej inte när hon låg dära. hennes muN var öppen och man såg tungan. jag sa vi måste ringa till en ambulans. marco satt på hans stol och stiRrade jag gick ut och hemtade hans morsa som var i köket och drack kaffe och rÖkte hon gick till marcos rum och skrek och skrek och marco burja gråta hon tog upp flaskan med läsken som var på golvet och frågade vad är det här! men marco kunde inte svara för han bara grät han som fan. ambulansen kom efter typ elva minuter och snubbarna tog marcela och bärde ut henne till ambulansen och stack. Fan va jag mådde dålit där. och marco och hans morsa tog tunelbanan till sjuk huset och jag gick hem. nu har marcerla varit där i en natt och snart två. marco ringde mej idag från sjuk huset och vi lovade vi ska sluta dricka skiten. Fetarslet svärde på hans morsas grav han ska bränna den där reseptet. tänk om jag åker fast för nånting. Det var ju inte mitt fel. jävla marco JÄvla fetarsle

Ur Alejandro Leiva Wengers novellsamling Till vår ära (2001)

Elixir - novellfilm

<http://www.youtube.com/watch?v=mJHOO3dLAWA>

Dikt

Stjärnorna

När natten kommer
står jag på trappan och lyssnar,
stjärnorna svärma i trädgården
och jag står ute i mörkret.
Hör, en stjärna föll med en klang!
Gå icke ut i gräset med bara fötter;
min trädgård är full av skärvor.

Edith Södergran

Argumenterande-/åsiktstexter

Insändare

Rökning Dödar !

Över en miljon svenskar röker. **Jag tycker att rökning är äckligt.** Tänk dig själv att du får i dig tjära. **Samtidigt förstör de som röker runt omkring oss vår hälsa. Det luktar äckligt. Jag vet att de som röker kan sluta. Alla kan sluta hur enkelt som helst. Det är dyrt, varför lägga ner 50 kronor på ett cigarettpaket? Jag tror inte att folk inser hur dödligt det är att röka. 7 000 människor dör i Sverige varje år på grund av rökning. Inte nog med det så ligger det fimpar överallt och det förstör vår miljö.**

Anonym

Tes
Åsikt
Argument

Krönika

Högstadiet...

Tre år av allt och inget och glädje och sorg och sen en livstid av saknad.

Högstadiet. Smaka på ordet. Högstadiet. Vad är det egentligen? För mig är det tiden då allt är möjligt, eftersom den stora vida världen ligger framför ens fötter. Tiden då ingenting är möjligt, eftersom allt är så jobbigt och ingenting är som det borde. Åren då du inte förstår dig på vuxna, och de vuxna inte förstår sig på dig. Ögonblick som aldrig kommer glömmas. Vissa för att de är för bra. Andra för att de är för dåliga.

Men högstadiet är så mycket mer än bara svartvit sorg och färgstark eufori. Högstadiet är behovet av kategorisering. Högstadiet är då när du antingen är emo, böj, fjortis, pluggis, snygg, ful, tjock, tönt eller cool. Högstadiet är rädslan över att göra bort sig. Högstadiet är svettiga armhålor. Högstadiet är utskrattade vikarier och skolmat som diskuteras febrilt. Högstadiet är kroppen som förändras och nätter utan sömn. Högstadiet är killen som är en och nittioåtta och snubben som aldrig får godkänt på proven. Högstadiet är gänget i rökrutan och stekarna vid mopederna. Högstadiet är läraren som alla hatar och bruden som alla älskar. Högstadiet är självförtroenden som sjunker långt, långt ner under havsbotten och skåp som är alldeles för små. Högstadiet är hjärtan som brister och glädjen över en inställd lektion. Högstadiet är en värld full av mallar för hur du ska se ut och vara och högstadiet är en värld full av ungdomar som bryter mot alla dessa normer. Högstadiet är tiden då motsatsorden är som flest.

När jag nu ska gå ut nian till våren fladdrar minnen från hela högstadietiden allt oftare förbi igenom mitt huvud. Vissa är lyckliga, andra sorgsna. Där finns hågkomster från stora stunder, och sådant jag minns från något helt vardagligt. Bara en sak är gemensam för minnena. När jag står där, på skolavslutningen i juni, och tänker tillbaka – kommer varenda liten grej som dyker upp i min skalle förknippas med en och samma känsla. Saknad. Oavsett hur jobbiga eller fantastiska minnena nu är, kommer jag känna just det. Saknad. Smaka på ordet. Saknad.

Debattinlägg

http://www.sydsvenskan.se/opinion/aktuella-fragor/skolans-struktur-tar-kal---pa-elevernas-motivation/

Så skriver du debattinlägg
2011-04-27

Vill du få många läsare och många svar i debatten? Vill du effektivt få fram dina argument? Här är några tips för dig innan du börjar skriva ditt inlägg!

När du postar ett debattinlägg på Passagen har du chans att bli läst av alla de omkring 160 000 unika besökare i veckan som befinner sig på Passagens debattsidor. Om du dessutom är en inloggad medlem, vilket också är en förutsättning för att delta i flera debatter, dyker ditt inlägg dessutom upp en stund på förstasidan.

Det finns många knep för att få fler läsare och svar på sitt inlägg!

- Det första är att sätta en lockande rubrik. Rubriken "Katter borde förbjudas" kommer garanterat locka fler personer att öppna just din artikel jämfört med rubriken "Om katter" eller det ännu mer vaga "Hej", eller "Min debattartikel". Rubriken ska alltså vara tydlig, kort och intresseväckande. Använd gärna fyndiga ordlekar eller starkt värdeaddade ord. En oväntad ståndpunkt fungerar också bra.
- Kom till saken! Börja med att sammanfatta din ståndpunkt kort.
- Ladda upp en bild eller video till din artikel. (Fungerar för inloggade medlemmar)
- Koppla budskapet till ett aktuellt ämne, som många just nu går och tänker på, men inte ett uttjat.
- När du skriver dina argument, ha gärna med ett exempel på hur frågan berör många så att fler blir intresserade. Försök inte dölja ett egenintresse, men undvik all egenkläm i texten.
- Ställ någon till svar! Kom i håg att meddela också den personen att du skrivit ett inlägg som berör denne, så han eller hon får svara. Debattsidor lyfter med skarpa replikskiften.
- Budskapet ska vara tydligt och helst bara ett. Om artikeln tar upp för många saker försvagas huvudbudskapet och det blir dessutom svårt att hålla en röd tråd.
- Skriv lättläst och inte för långt! Använd korta meningar och tydliga resonemang. Hellre kort och koncist än så långt så ingen orkar läsa.
- Undvik att använda en nedlåtande ton när du bemöter eventuella repliker. Det kan vara lockande, men skapar såällan trovärdighet och kommer göra att du uppfattas som oseriös. Personangrepp tyder på att argumenten tryter.
- Avslutningen ska sammanfatta budskapet.

När du är klar med ditt debattinlägg - och riktigt nöjd - tipsa gärna [Passagens redaktion](#) om ditt inlägg. Varje dag läggs artiklar upp på startsidan för att lyfta de mest intressanta debatterna!

BLI FADDER NU!
SOS BARNBYAR SVERIGE

JAG LEVER FÖR DIG - ANITA LIND...
Skrivet 13.01.10/4 av wiotajohansson7

Vann du Fukushima-boken?
2011 lämslogs Japan av jordbävning och kärnkraftsolycka. Hur blev livet sedan? Vi vann Elin Lindqvists bok om livet efter kärnkraftsolyckan!
» Se vilka som vann "Fukushimas färger" här!
» Läs intervju med författaren

http://www.passagen.se/fritid/sa-skriver-du-debattinlagg

Sakprosa (fakta/information)

Artikel

Husbygårdsskolan får läsplattor

Publicerat: fredag 16 mars kl 11:36 , Nyheter P4 Radio Stockholm

Barnen bekantar sig med läsplattan. Foto: Tomas Oneborg/Scanpix.

Läsplattorna börjar inta skolorna och i Husbygårdsskolan i nordvästra Stockholm ska alla elever få en. Rektor anser att det är dags att byta från den analoga till den digitala plattformen i skolan, rapporterar SR International.

– De barn som växer upp idag är digitala. Möjligen var skolan lite för analog tidigare, men nu är vi i kapp väldigt mycket. Och nu kommer vi från med nästa vecka att ha Ipad i alla klasser, säger Anna Söderberg, rektor på Husbygårdsskolan.

Husbygårdsskolan ligger i Husby i nordvästra Stockholm och är en de skolor som Stockholms stad har beslutat att digitalisera. Totalt har 2 300 läsplattor delats ut till kommunens skolor, en satsning för 10 miljoner kronor.

Rektorn Anna Söderberg anser att fördelarna är påtagliga när det gäller till exempel läs- och skrivutvecklingen i årskurs ett. Speciellt när det gäller att skriva texter, säger hon.

– Intresset för att skriva kan vi se har varit mycket större än när man ska kämpa med att forma bokstäver med papper och penna. Man får fram längre texter, man producerar mer text och i och med det producerar man mer språk.

– Det blir otroligt spännande och se vad det här ger för språkutvecklingen i en skola som vår, som har väldigt många elever med en annan språklig bakgrund, säger Anna Söderberg.

Men vad tycker Antonio och Faysal i årskurs 3 när de får frågan om vad gillar de mest, nämligen att skriva med penna och papper eller Ipad?

– Ipad. För när man skriver blir det ibland fult, men med Ipad blir det rakt och fint, säger Antonio.

Warsame Elmi
warsame.elmi@sverigesradio.se

Alberico Lecchini
alberico.lecchini@sverigesradio.se